

Wolves among Sheep

Autor: Alessandro P.

Jak se nacionálně socialistickému black metalu – mnoha metalovými fanoušky urputně nenáviděnému a pokládámu za naprostou zvrácenost podobně výrazným množstvím nacionálních socialistů – povedlo přežít a dokonce rozkvést jako etablovaná součást hudebního undergroundu zůstává záhadou zahalenou v tmě a mlze (*Nacht und Nebel*) a také díky závoji utajení, které většina kapel praktikuje.

V knize *Wolves among Sheep* (*Vlci mezi ovce*) se Davide Maspero a Max Ribaric pokoušejí tuto mlhu rozptýlit a vrhnout světlo na jeden z ideologicky nejtvrdějších hudebních žánrů historie. V knize se splétají jedna ze současnou společností nejméně přijímaných ideologií a podivná směsice heterodoxních náboženských motivů. Maspero a Ribaric sledují stopy NS black metalu po celém světě včetně těch nejméně pravděpodobných destinací: od Polska a Austrálie po Řecko a Mexiko. Jen tak *en passant*: kapitola věnovaná Střední a Jižní Americe je skutečnou studnicí překvapení, dobrých – poslechněte si argentinský VII Batallòn de la Muerte – i těch špatných.

Vlci mezi ovce navazují na jednoho očividného a věhlasného předchůdce: knihu *Lords of Chaos* („*Vládci chaosu*“) Michaela Moynihana, která vyvolala nekonečnou – a především zbytečnou – sérii kontroverzí, kterou autor popisuje k předmluvě k anglickému vydání:

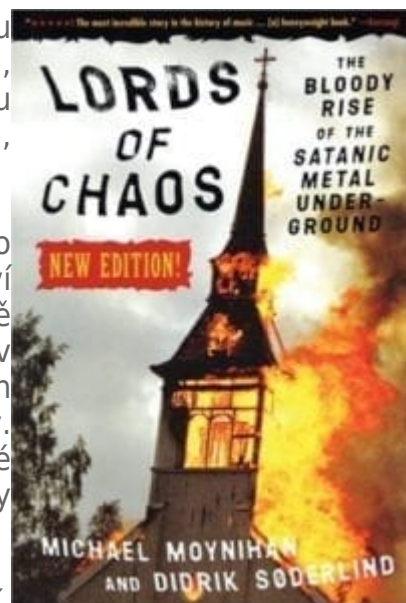
Knihy se stala nesmírně populární, ale byli jsme také nařčeni z všech možných zlovolných skrytých záměrů. Pro fanoušky black metalu, kterým šlo v první řadě o muziku, jsme byli posedlí zločinem; pro ideologické levičáky krypto-fašisté; pro křesťanské fundamentalisty stoupenci satanského chaosu a konečně pro Varga Vikernes a jeho následovníky jsme byli židovskými lokaji, kteří chtějí očernit Árijce.

Tato obvinění si skutečně nezasluhovala brát je vážně: *Vládci chaosu* se vůbec nezabývali skupinami schvalující organizovanou genocidu a násilný bělošský nacionalismus. Jistě, ani původní black metal nebyl už svých nejranějších dní v norské domovině prostý zapovězených fascinací a občasných odkazů na Třetí říši. Tyto náznaky – laciné provokace (někteří si vybaví např. směšné výmluvy na nařčení z antisemitismu, které Darkthrone předložili po krvi lačnicím novinářům) – jsou však v porovnání s, řekněme, písní *Der Stürmer* „*Siehst du im Osten das Morgenrot*“, dětskou hříčkou.

Možná není úplně fér napsat, že podobnosti mezi Moynihanovou klasikou a recenzovaným dílem končí v analyzované materii, není to však daleko od pravdy. *Vlci mezi ovce* nejsou revidovanou prací frontmana **Blood Axis**, ale svébytným dílem, jehož 576 stran ukazuje na velice pečlivý přístup.

Jak však praví přísloví, ďábel se skrývá v detailech – a v tomto případě by nemohla být lidová moudrost blíže pravdě. Množství úsilí věnované grafické stránce tohoto díla na čtenáře skutečně zapůsobí. Každá z částí využívá jako úvod svůj zvláštní obraz, v nichž Maspero s Ribaricem spojují prvky národních a hudebních dějin ve stylu takřka dokonale evokujícím undergroundové ziny. Stovky fotek, letáků, propagandistických plakátů – některé známé, jiné dosud neviděné a další pečlivě svými autory upravené k ochraně jejich identity – tvoří doprovod vyprávění.

Námět *Vlků mezi ovce* je žhavý, s enormním rizikem popálení. Přesto jako by se v knize po hlasité kritice i jednoznačné chvále slehla země. V žádném případě bychom to neměli považovat za příznak nezájmu: Maspera s Ribaricem sice zjevně pohání palčivý plamen nadšenců, zde však ustupují do role investigativních novinářů a nepouštějí se do hodnocení slyšeného a viděného. Rozhodnutí ponechávají na čtenáři.

Lords of Chaos - The Bloody Rise of the Satanic Metal Underground

NS black metal (NSBM) na těchto stránkách dostává – poprvé, přinejmenším v takovémto rozsahu – příležitost promluvit sám za sebe slovy i činy svých aktérů.

Maspero s Ribaricem jsou poctiví vypravěči, kteří se umně vyhýbají všem oblastem, kde by mohli působit naivně. Nesnaží se nijak zakrývat nedůslednosti se zjevným cílem vyhlásit politické přesvědčení jeho onálepkováním coby absolutního zla, ani se nepokoušejí popírat ukrutnosti a masakry spojené s ideologiemi přítomnými v žánru. Zdůrazňují však překvapivě hluboké odlišnosti uvnitř ve skutečnosti velice malé scény. NS black metal tvoří satanisté na jedné straně, pohani na druhé a mix těchto dvou uprostřed. V tomto spektru se člověk setká s celou plejádou politických extrémistů: od esoterických hitleristů a „politických“ fašistů až po – v porovnání se zbytkem nekomplikované – bělošské nacionalisty. Kultivovaní a erudovaní sdílejí prostor s obhroublostí, která osciluje mezi ideologií a obyčejnou provokací – a často sklouzává k tomu druhému.

Pod povrchem doutnající střet Luciferových učedníků a vyznavačů jednookého Všeotce je natolik zajímavým aspektem žánru, že si zasluhuje krátkou zmínku, kdyby jen pro ilustraci roztříštěnosti NS scény: přestože si klasické symboly (pentagramy, obrácené kříže, kozí hlavy atd.) stále udržují jistou míru popularity, všemocného vládce temnoty z větší části vystřídali na trůnu Wotan, Thór a severská božstva. Nejde ostatně o nic nového pod (Černým) sluncem; výše popsaná podivná směsice pohanství a satanismu byla přítomna od počátku, ale jasné vymezení obou proudů nějakou dobu trvalo.

Do početné skupiny kapel, které se postupně posunuly od (dosti infantilního) satanismu k pohanství, patří i **Absurd**, které se věnuje převážná část „německé“ kapitoly. Tito lidé si ale i po prodělané myšlenkové evoluci zachovávají své někdejší protikřesťanské pozice:

[...] druh luciferského pohanství podporovaný lidmi z Absurd, který spolu s velikášskými prohlášeními jako „Vzpomeňte na své pohanské kořeny a vždy následujte vznešené způsoby svých pohanských předků“ ukazuje nejen na zájem i o oblasti mimo rámec původního satanismu raných dní, ale také proměnu myšlenkové linie kapely, zjevnou i ve změně loga: keltský kříž namísto pentagramu a Thorovo kladivo vystřídalo dnes už zastaralý obrácený kříž.

Nepřekvapí pak, že – podle některých – postava Satana hraje sice vedlejší, ale ne zcela zanedbatelnou úlohu po boku Ásů v boji proti „*pouštním náboženstvím*“. Už dávno to vysvětlil Varg Vikernes, konkrétně v rámci své rozhořčené reakce na *Vládce chaosu*, které označil za snůšku lží a nazval je „Vládci lží“:

Vikernes několikrát zopakoval, že se nikdy nezajímal o satanismus, a že už útlého věku vyznával nacionalistické názory – navzdory mediálním snahám vykreslit ho jako dokonalého Dávlova služebníka. Sám v článku na toto téma prohlásil, že když jako mladý užil termínu „satanista“, nebylo to z židokřesťanské perspektivy, ale jako pohan, který byl z pohledu postupující křesťanské konverze vnímán jako uctíváč Dávla.

Kapela **Kristallnacht** se naopak pohybuje v úplně odlišném potmělém koutě náboženského přesvědčení. Seskupení zrozené (spolu s **Seigneur Volland** a **Blessed in Sin**) z vlivných **Funeral** se etablovalo coby nezpochybnitelný vůdce francouzské hordy a hrdě prošlo všemi etapami, které zpravidla na kapelu oddanou svastice čekají, včetně nevyhnutelné perzekuce z rukou úřadů. Pro ně – a v první řadě pro mozek celé kapely **L. F.**, jehož oddanost nacistickým a především antisemitským motivům byla vždy fanatická a neochvějná – tvoří satanismus neoddelitelnou součást black metalu:

Být nacionálním socialistou nedělá kapelu o nic „pravověrnější“ než tu satanistickou. Nesnáším takové chování a beru ho jako důkaz hlouposti a nevědomosti, protože satanismus je podstatou black metalu. [...] tak zvaní „skalní“ nacionální socialisté by se radši měli přidat k politickému hnutí nebo hrát/poslouchat white power hudbu namísto „perverze“ ducha a kultu black metalu.

Pro celou scénu od samého počátku typická svárlivost znovu a znovu vyplouvá na povrch

v desítkách rozhovorů a prohlášení. „Nebýt dost pravověrný“ už se nerovná jen „pozérství“ – stává se zradou věci, kudlou do zad „kamarádů.“

Ukázka z knihy *Wolves among Sheep*.

Toto politické napětí vrcholí v jedné z posledních kapitol věnované rudému a anarchistickému black metalu. Přestože totiž militantní levice ráda vyčítá svým pravicovým protějškům přivlastňování si jejich symbolů a subkultur – například hardcoru a grindcoru – radikální levice se už léta pokouší chaoticky vydobýt si prostor uvnitř black metalu, s **Euronymousem** coby (nedobrovolným) průkopníkem tohoto subsubžánru.

Až dosud zůstával rudý a anarchistický black metal zcela okrajovým jevem omezeným na několik skupin – nejslavnější z nich nepochybně je americký **Panopticon** – roztržštěných po celém světě, zároveň si však zasluhuje uznání za to, jak se se vypořádal s politicky motivovanou extrémní hudbou. Těžko se totiž dá popřít, že by rudý a anarchistický black metal vůbec vzniknul bez NS black metalu. Působí to jako prostá reakce; pokus uzmout něco politickému oponentovi – ať působí chaotická směsice Satana a socialismu v jednom hrnci jakkoliv podivně.

Možná se nakonec ale mýlím já. Jak ostatně napsal Nicolás Gómez Dávila ve svých *Escolios*: „Las jerarquías son celestes. En el infierno todos son iguales.“ (Hierarchie jsou nebeské. V pekle si jsou všichni rovni.)

Vlci mezi ovce jsou monumentálním dílem, které navzdory ohromnému rozsahu (takřka 600 stran) zůstává od počátku do konce věrné standardu přepečlivě detailního zpracování.

Autoři: Davide Maspero & Max Ribaric

Vydavatel: Tsunami Edizioni

Rok vydání: 2015

Jazyk: Anglicky

ISBN: 8896131766 / 978-8896131763

Počet stran: 576

Formát: Brožovaná

Recenze knihy *Wolves among Sheep: History and Ideology of National Socialist Black Metal* vyšla na stránkách *Heathen Harvest* 4. března 2016.